

Де Ла Рокъ прегърна баща си и го разцѣлува като влюбена девойка. После напълни една чанта съ бѣли листове, нареди петъ стила готови за действие, викна частния си секретаръ и тръгна на ловъ за типове.

Цѣла седмица той не се завърна. Проучванията си започна отъ кафене „Олимпъ“ и аперитивъ „Вилля Кабалмъ“ и ги привърши въ баръ „Ла Мороча“, на широкия булевардъ „Леандро Н. Алемъ“. Именно въ „Ла Мороча“ диренията му се увѣнчаха съ успѣхъ.

— Виждашъ ли оная блондинка — каза той на секретаря си — на нея съмъ се спрѣлъ. Отличенъ типъ жена за героиня. Вижъ само какъ извива тѣлото си.

— А до нея, испанката сеньоръ? . . .
М-м-мхъ! Защо не съмъ и азъ писателъ?

— Глава трѣбва за това, талантъ — съмра го Де Ла Рокъ. — Я ти по-добре . . . иди повикай блондинката.

Русата Венера кокетно пристъпи.

— Какво обича господина?

— Азъ госпожице съмъ писателъ. Това мога да Ви потвърдя съ издаденитѣ си шестъ романа.

Тя се усмихна и намигна на секретаря.

— Желая да създамъ отъ Васъ героиня на седмия си романъ. Та затова ще Ви помоля да ми позволите да Ви проуча. Азъ имамъ чувство, мисли, замахъ, талантъ, но . . . героиня ми трѣбва. И мисля, че Вие . . .

— Ще Ви забодѣ дълбоко господинъ пи-